

disse 9,000 Kr. i Bøde absolut ikke afholde dem. En Lockout som den i 1899 havde vi faaet ganske uanset, at de, før man begyndte paa Lockouten, skulde have erlagt 9,000 Kr. i Bøde. Den ene Part erlægger altsaa sin Bøde, og saa er man lige nær. Lockout eller Generalstrejke, hvad det nu er, der er paataentk, bliver ikke forhindret derved; altsaa, naar man kommer til det sidste og afgørende, saa magter denne Ordning i Ny Zeeland lige saa lidt som Ordningen i Tyskland, England o. s. v. det, som det kommer an paa: at forhindre, at man nedlægger Arbejdet eller at Arbejdsgiverne gaa til Lockout.

Derimod er der et Fortrin, som denne Lovordning i alt Fald ved første Øjekast synes at have, det er § 100, som forbyder Strejke eller Lockout, saa længe en Sag verserer først for Forligsraadet og senere for Voldgiftsdomstolen. Og det kan tage lang Tid, medens den verserer der, idet Forligsraadet har Ret til at behandle en Sag i to, eventuelt tre Maaneder, og Voldgiftsdomstolen har en Maaned til at afsige Voldgiftskendelsen i. Altsaa i en Tid af 3—4 Maaneder og i den Tid, der i øvrigt gaar med til at inkaminere Sagen, er det ved Lov forbudt Arbejderne at strejke og Arbejdsgiverne at indføre Lockout. Men Lovens Ord er jo et i dette Forhold, noget andet er Virkeligheden, og her gælder det om den virkelige Betydning, som denne Bestemmelse om Forbud mod Strejker og Lockouter kan have. Man kan forbyde Strejker, men man kan ikke forbyde de enkelte Arbejdere successive at opsiges deres Pladser med det fastsatte Varsel, det, som man ogsaa her i Landet har kendt i forskellige Tilfælde under Benævnelsen: at affolke et Værksted. Man kan forbyde Lockout, men man kan ikke forbyde Arbejdsgiverne successive at afskedige deres Arbejdere med den Motivering, at man har ikke Arbejde til dem mere. Dette har nu ogsaa vist sig i Ny Zeeland, og man har derfor maattet gaa til en ny Lov af 7. November 1901, der ikke blot forbyder Strejker og Lockouter, saa længe en Sag verserer for Forligsraadet eller Voldgiftsdomstolen, men tillige gaar videre, gaar til ikke at idømme selve Fagforeningerne Bøder, men til at forbyde hver enkelt Arbejder at forlade

sit Arbejde og ligeledes forbyde enhver Arbejdsgiver at afskedige en enkelt Arbejder. Det hedder i den ny Tilføjelse, der kom Aaret efter, at de havde faaet den anden Lov: „Afskedigelsen af en Arbejder eller en Arbejders Nedlæggelse af Arbejdet, medens den endelige Afgørelse af en industriel Disput endnu er svævende, anses for en Overtrædelse af denne Paragraf“, og den paagældende ifalder altsaa en Bøde af 50 Pund Sterling. Man er jo altsaa herved kommen yderligere ud. Den ny Tillægsbestemmelse viser, at Tvang fører til ny Tvang. Man har først villet tvinge vedkommende Fagforening eller Arbejdsgiverforening til at fortsætte, indtil der faldt Afgørelse i Sagen; det har vist sig, at det forslog ikke, og man har saa maattet tvinge hver enkelt Arbejder til saa længe Sagen staar paa, under en Bøde af 50 Pund Sterling ikke at opsiges sit Arbejde, ikke at gaa fra den Arbejdsgivers Tjeneste, hvor han er, medmindre han kan godtgøre for Retten, at hans Bortgang ikke er sket paa Grund af Tvistigheden. Det vil naturligvis i de allerfæreste Tilfælde være overordentlig vanskeligt at føre direkte Bevis derfor, ligesom omvendt et direkte Bevis for, at en Arbejdsgiver har afskediget en Arbejder, uden at det havde noget som helst med Tvistigheden at gøre, vil være vanskeligt at føre. Man kommer jo sikkert let ved det ny dertil, at man kan tvinge en Arbejder til at blive i sin Plads, men man vil ikke kunne tvinge ham til at arbejde, og man kan tvinge en Arbejdsgiver til at beholde samtlige de Arbejdere, han havde i sin Tjeneste paa det givne Tidspunkt, men man vil i hvert Fald ikke kunne forhindre ham ved Tvang fra helt at opgive Forretningen og lukke.

Det er derfor min Tro, og det er ogsaa det, der har vist sig at gælde i de europæiske Lande, at det kun er ad Frivillighedens Vej, at der kan opnaas noget paa det Omraade. Arbejdsforholdene kunne ikke reguleres ad Tvangens Vej. Endvidere tror jeg, at det vil være en meget stor Misforstaaelse, om man mener, at en Tvang som den, man har indført paa Ny Zeeland, virkelig vilde bringe ordnede Forhold paa dette Omraade, eller rettere sagt altid vil sikre os rolige Forhold paa Arbejdsomraadet. Saa har det i dette